εφαρμογής, ο οποίος δεν μπορεί να εξομοιωθεί με απόφαση της διοικήσεως που, μολονότι εκδόθηκε με τη μορφή κανονισμού, αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα.

3. Όταν ένας υπάλληλος ασκεί προσφυγή-αγωγή με την οποία ζητεί, αφενός μεν, την ακύρωση διοικητικής πράξεως, αφετέρου δε, την αποζημίωση για τη ζημία που θεωρεί ότι υπέστη λόγω της πράξεως αυτής, τα αιτήματα συνδέονται στενά μεταξύ τους, έτσι ώστε το απαράδεκτο του ακυρωτικού αιτήματος να συνεπάγεται και το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 24ης Μαρτίου 1993 *

Στην υπόθεση Τ-72/92,

Hartwig Benzler, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος La Hulpe (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Marcel Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Joseph Griesmar, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένη,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο να ακυρωθούν αποφάσεις της καθής-εναγομένης καθώς και να υποχρεωθεί η καθής-εναγομένη στην καταβολή αποζημιώσεως για αποκατάσταση της υλικής ζημίας που φέρεται να υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, H. Kirschner και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Ο προσφεύγων-ενάγων Hartwig Benzler είναι υπάλληλος της Επιτροπής. Έχει τοποθετηθεί στις Βρυξέλλες και λαμβάνει τις αποδοχές του σε βελγικά φράγκα. Από πολλών ετών, σε εκτέλεση εκχωρήσεως μισθού εκ μέρους του προσφεύγοντος-ενάγοντος υπέρ του γερμανικού οικονομικού οργανισμού Beamtenheimstättenwerk-BHW (στο εξής: BHW), ο οποίος χορηγεί οικοδομικά δάνεια ή δάνεια αγοράς ακινήτου, η Επιτροπή καταθέτει κάθε μήνα ποσά σε γερμανικά μάρκα, για λογαριασμό του προσφεύγοντος-ενάγοντος, σε πίστωση του BHW. Μηνιαία ασφάλιστρα καταβάλλονται επίσης από πολλών ετών για λογαριασμό του προσφεύγοντος-ενάγοντος σε πίστωση της ασφαλιστικής εταιρίας, η οποία εγγυάται, σε περίπτωση θανάτου του δανειολήπτη, το υπόλοιπο οφειλόμενο ποσό στον BHW.

2 Με έγγραφο της 24ης Φεβρουαρίου 1992, που φέρει τον τίτλο «ένσταση», ο προσφεύγων-ενάγων επικαλέστηκε χρηματική ζημία, την οποία υπέστη λόγω της εφαρμογής εσφαλμένου διορθωτικού συντελεστή. Ζήτησε να αποζημιωθεί για τη ζημία που υπέστη και να εφαρμοστεί υψηλότερος διορθωτικός συντελεστής.

3 Στις 21 Μαΐου 1992, ο προσφεύγων-ενάγων ζήτησε από το Τμήμα Μισθών να καταθέτει τμήμα του μισθού του, ύψους 20 γερμανικών μάρκων (DM) μηνιαίως, σε πίστωση του λογαριασμού του στο Postgiroamt Essen, με άμεση έναρξη της ισχύος της καταθέσεως αυτής.

4 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 25ης Μαΐου 1992, ο διευθυντής της Διευθύνσεως «Δικαιώματα και Υποχρεώσεις — Πειθαρχία και Ενστάσεις» της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού και Διοικήσεως της Επιτροπής γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα-ενάγοντα ότι η Επιτροπή δεν είχε την πρόθεση να απαντήσει ρητά στην «ένστασή του», ότι θα έθετε στο αρχείο το έγγραφο αυτό και ότι, κατά συνέπεια, στις 26 Ιουνίου 1992 θα επήρχετο σιωπηρή απόρριψη της ενστάσεως.

5 Στις 22 Ιουλίου 1992, ο προσφεύγων-ενάγων υπέβαλε «ένσταση» κατά της «αφαιρέσεως υπερβολικού ποσού για τις καταθέσεις σε γερμανικά μάρκα στη Γερμανία» προς εκτέλεση του αιτήματός του της 21ης Μαΐου 1992.

6 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 20ής Αυγούστου 1992, ένας προϊστάμενος μονάδας της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού και Διοικήσεως της Επιτροπής πληροφόρησε τον προσφεύγοντα-ενάγοντα ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι η ένσταση της 22ας Ιουλίου 1992 ήταν πανομοιότυπη με εκείνην της 24ης Φεβρουαρίου 1992 και του υπενθύμισε ότι είχε προθεσμία έως τις 26 Σεπτεμβρίου 1992 για να ασκήσει προσφυγή.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

7 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο προσφεύγων-ενάγων άσκησε την παρούσα προσφυγή-αγωγή με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Σεπτεμβρίου 1992. Ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να κρίνει άκυρες και χωρίς αποτέλεσμα τις αποφάσεις που έλαβε η αντίδικος·

2) να υποχρεώσει την αντίδικο να καταβάλει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα, λόγω υλικής ζημίας, το ποσό των 200 000 βελγικών φράγκων (BFR)·

3) να καταδικάσει την αντίδικο στην καταβολή των τόκων προς 8 % επί της αποζημιώσεως, επί του προαναφερθέντος ποσού·

4) να καταδικάσει την αντίδικο στα δικαστικά έξοδα.

8 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Οκτωβρίου 1992, η Επιτροπή προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου, υποστηρίζοντας, αφενός μεν, ότι το δικόγραφο δεν πληρούσε τις απαιτήσεις του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας, αφετέρου δε, ότι δεν διεξήχθη ορθώς η πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασία. Όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως, ο προσφεύγων-ενάγων συμπεριέλαβε, κατά την Επιτροπή, ποσά που καταβλήθηκαν βάσει εκκαθαρίσεων που κατέστησαν οριστικές. Η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της ενστάσεως αυτής χωρίς να προχωρήσει στην επί της ουσίας συζήτηση.

9 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη·

— να αποφανθεί κατά νόμον για τα δικαστικά έξοδα.

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Ιανουαρίου 1993, ο προσφεύγων-ενάγων ζήτησε την απόρριψη της ενστάσεως που προέβαλε η Επιτροπή.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής-αγωγής

11 Το Πρωτοδικείο οφείλει να κρίνει το παραδεκτό υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 114, παράγραφοι 3 και 4, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο φρονεί, αφενός μεν, ότι έχει επαρκώς διαφωτισθεί από την έρευνα των στοιχείων του φακέλου και ότι δεν χρειάζεται να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία, αφετέρου δε, ότι πρέπει να εξετάσει κατ' αρχάς το απαράδεκτο λόγω παραβάσεως του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επιχειρήματα των διαδίκων

12 Η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι, αντίθετα προς τις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο προσφεύγων-ενάγων δεν διευκρίνισε, στο δικόγραφό του, ποιες αποφάσεις αφορά η προσφυγή-αγωγή. Διερωτάται αν πρόκειται για το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του προσφεύγοντος-ενάγοντος του Ιουλίου 1992, που έχει επισυναφθεί στο δικόγραφο, ή για το εκκαθαριστικό σημείωμα του Ιανουαρίου 1992 ή μήπως για εκείνο του Φεβρουαρίου 1992.

13 Όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι είναι απαράδεκτη διότι, κατά παράβαση του ίδιου αυτού άρθρου, το δικόγραφο δεν περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Ο ενάγων ουδόλως αναφέρει πταίσμα της Επιτροπής.

14 Απαντώντας στην πρώτη αιτίαση της Επιτροπής, ο προσφεύγων-ενάγων διευκρινίζει ότι η ένσταση της 24ης Φεβρουαρίου 1992, που απορρίφθηκε με σιωπηρή απόφαση της 26ης Ιουνίου 1992, έβαλλε κατά του ότι η Επιτροπή είχε χρησιμοποιήσει, για τις επίδικες λογιστικές πράξεις, συντελεστή μεταφοράς που δεν στηριζόταν στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) και λιγότερο ευνοϊκό από εκείνον που θα προέκυπτε από την ορθή εφαρμογή του ΚΥΚ. Η ένστασή του αφορούσε την ακύρωση αποφάσεως που είχε ήδη ληφθεί, δηλαδή του μέρους του κανονισμού (ΕΟΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ) 3834/91 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1991, που όριζε από 1ης Ιουλίου 1991 τις αποδοχές και τις συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τους διορθωτικούς συντελεστές με τους οποίους προσαρμόζονται αυτές οι αποδοχές και συντάξεις (ΕΕ L 361, σ. 13), με το οποίο αποφασίστηκε η εφαρμογή εσφαλμένου διορθωτικού συντελεστή. Θεωρεί επομένως ότι το δικόγραφο καθορίζει καλώς το αντικείμενο της διαφοράς, δηλαδή τον κανονισμό 3834/91.

15 Απαντώντας στη δεύτερη αιτίαση της Επιτροπής, ο προσφεύγων-ενάγων υποστηρίζει ότι απέδειξε πλήρως ότι η διοίκηση διέπραξε πταίσμα εφαρμόζοντας εσφαλμένο διορθωτικό συντελεστή. Κατά συνέπεια, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να κριθεί επίσης παραδεκτή, ενόψει των ποσών που αναφέρονται στη σελίδα 2 του δικογράφου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

16 Το άρθρο 44 του Κανονισμού Διαδικασίας απαριθμεί τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούν τα δικόγραφα των οποίων επιλαμβάνεται το Πρωτοδικείο. Η παράγραφος 6 της διατάξεως αυτής δεν προβλέπει δυνατότητα τακτοποιήσεως παρά μόνον όταν το δικόγραφο δεν είναι σύμφωνο με τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται στις παραγράφους 3 έως 5. Κατά συνέπεια, η μη τήρηση του άρθρου 44, παράγραφος 1, περίπτωση γ', δυνάμει του οποίου το δικόγραφο που αναφέρεται στο άρθρο 19 του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση, συνεπάγεται το απαράδεκτο του δικογράφου.

17 Εν προκειμένω, το δικόγραφο έχει ως εξής:

«1. Έκθεση πραγματικών περιστατικών

1) Ο προσφεύγων-ενάγων αναφέρεται στις δημοσιεύσεις που έγιναν στην Επίσημη Εφημερίδα L 361-15 στις 31.12.1991 (κανονισμοί 3830/91 και 3834/91), οι οποίες γνωστοποιήθηκαν στους υπαλλήλους από την Επιτροπή και τις οποίες πληροφορήθηκε ο προσφεύγων-ενάγων στις 24.2.1992 (συνημμένο 1).

2) Ο προσφεύγων-ενάγων ανέφερε τους λόγους της ενστάσεώς του της 22.7.1992 (συνημμένο 2).

3) Επιπλέον, ο προσφεύγων-ενάγων ζήτησε με την ένστασή του της 22.7.1992 να αφαιρείται κάθε μήνα μέρος των αποδοχών του ανερχόμενο σε 20 DM (συνημμένο 2α).

4) Ο προσφεύγων-ενάγων επικαλείται και ένα έγγραφο του Ιουλίου 1992, που καθορίζει το ποσό των 20 DM, με τις διευκρινίσεις που περιλαμβάνονται στο συγκεκριμένο έγγραφο (συνημμένο 3).

5) Η διοίκηση, με την υπογραφή του Η. Richardson και με ημερομηνία 25.5.1992, υποστηρίζει ότι η ένσταση θα τεθεί στο αρχείο χωρίς να δοθεί άλλη συνέχεια (συνημμένο 4).

Το κείμενο αυτό περιλαμβάνει αδικαιολόγητη άρνηση της διοικήσεως, άρνηση που έρχεται σε αντίφαση με την Επίσημη Εφημερίδα L 361/14 της 31.12.1992, άρθρο 2, σημείο 2.

2. Νομικά ζητήματα

1) Ο προσφεύγων-ενάγων αναφέρεται στα ζητήματα που ανέπτυξε στο συνημμένο 1,1 έως 4.

Για τους λόγους αυτούς και για κάθε άλλο ισχυρισμό που μπορεί να συναχθεί, να προβληθεί ή να συμπληρωθεί ακόμη και αυτεπαγγέλτως, ο προσφεύγων-ενάγων, ο οποίος κατονομάζει ως αντίδικο την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ζητεί από το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (...)» (Βλ. πιο πάνω σκέψη 7).

18 Από το κείμενο αυτό προκύπτει, όσον αφορά το ακυρωτικό αίτημα, ότι το δικόγραφο απλώς παραπέμπει, χωρίς να ορίζει ειδικώς και με ασαφή και συγκεχυμένη διατύπωση, σε αποφάσεις της Επιτροπής, ώστε δεν γίνεται σαφώς αντιληπτό ποια είναι η απόφαση ή ποιες είναι οι αποφάσεις που έλαβε η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έναντι του προσφεύγοντος-ενάγοντος και τις οποίες αφορά το δικόγραφο.

19 Κατά συνέπεια, το δικόγραφο δεν πληροί, όσον αφορά το ακυρωτικό αίτημα, τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 44, παράγραφος 1, περίπτωση γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

20 Και αν ακόμη ήθελε υποτεθεί ότι το Πρωτοδικείο μπορεί να λάβει υπόψη τη διευκρίνιση που παρέσχε ο προσφεύγων-ενάγων με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε απαντώντας στην ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η καθής-εναγομένη, ότι η πράξη κατά της οποίας βάλλει η προσφυγή-αγωγή είναι ο κανονισμός 3834/91, αποτελεί πάγια νομολογία ότι προσφυγή ακυρώσεως δεν ασκείται παραδεκτώς κατά κανονισμού γενικής εφαρμογής που δεν μπορεί να εξομοιωθεί με απόφαση η οποία, μολονότι εκδόθηκε με τη μορφή κανονισμού, αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα (βλ., ιδίως, τη διάταξη του Δικαστηρίου της 10ης Νοεμβρίου 1981, 532/79, 534/79, 567/79, 600/79, 618/79 και 660/79, Amesz κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2569).

21 Όσον αφορά το αίτημα αποζημιώσεως της υλικής ζημίας που φέρεται να υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων, αποτελεί πάγια νομολογία ότι, όταν το αίτημα αποζημιώσεως συνδέεται στενά με το ακυρωτικό αίτημα που κρίθηκε απαράδεκτο, είναι επίσης απαράδεκτο και το αίτημα αποζημιώσεως, ιδίως όταν η αγωγή αποζημιώσεως έχει ως μοναδικό αντικείμενο να αντισταθμίσει «απώλειες αποδοχών» που δεν θα επήρχοντο αν είχε ευδοκιμήσει η προσφυγή ακυρώσεως (βλ., ιδίως, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1991, Τ-27/90, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-35, σκέψη 38, καθώς και τη νομολογία του Δικαστηρίου που αναφέρεται εκεί).

22 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί την αποκατάσταση της ζημίας που θεωρεί ότι του προκάλεσαν πράξεις της καθής-εναγομένης που φέρονται παράνομες και των οποίων ζητεί επίσης την ακύρωση, που δεν προσδιορίζονται όμως επαρκώς στο δικόγραφο. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, κατά το μέτρο που αυτή η αγωγή αποζημιώσεως έχει ως αιτία την ίδια ενέργεια της καθής-εναγομένης με εκείνη που προσβάλλεται στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως, εμφανίζει στενό δεσμό με την τελευταία και πρέπει, επομένως, να κριθεί απαράδεκτη όπως εκείνη.

23 Εξάλλου, και ανεξάρτητα από το ζήτημα αν η αγωγή αποζημιώσεως συνδέεται στενά με την προσφυγή ακυρώσεως ή όχι, το περιεχόμενο του δικογράφου δεν επιτρέπει να προσδιοριστεί η ενέργεια ή η παράλειψη που μπορεί να θεμελιώσει την ευθύνη της Επιτροπής και που προκάλεσε την υλική ζημία την οποία ισχυρίζεται ο προσφεύγων-ενάγων ότι υπέστη και την οποία αποτιμά σε

200 000 BFR χωρίς να αναφερθεί σε οποιονδήποτε υπολογισμό προς στήριξη του ισχυρισμού του. Το δικόγραφο δεν τηρεί επομένως, από την άποψη αυτή, τις προϋποθέσεις που επιβάλλει το άρθρο 44, παράγραφος 1, περίπτωση γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

24 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη στο σύνολό της χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το άλλο απαράδεκτο που προβάλλει η Επιτροπή κατά της προσφυγής-αγωγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

25 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου αυτού κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 24 Μαρτίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

C. W. Bellamy